PIRMOSIOS INSTANCIJOS TEISMO (septintoji kolegija) SPRENDIMAS

2009 m. rugsėjo 23 d.*

Byloje T-263/07

Estijos Respublika, atstovaujama L. Uibo,

ieškovė,

palaikoma

Lietuvos Respublikos, atstovaujamos D. Kriaučiūno,

ir

* Proceso kalba: estų.

Slovakijos Respublikos, iš pradžių atstovaujamos J. Čorba, vėliau B. Ricziová,

įstojusių į bylą šalių,

prieš

Europos Bendrijų Komisiją, atstovaujamą U. Wölker, padedamo advokato T. Tamme,

atsakovę,

palaikomą

Jungtinės Didžiosios Britanijos ir Šiaurės Airijos Karalystės, iš pradžių atstovaujamos Z. Bryanston-Cross, vėliau L. Seeboruth ir galiausiai S. Ossowski, padedamų baristerio J. Maurici,

įstojusios į bylą šalies,

dėl prašymo panaikinti 2007 m. gegužės 4 d. Komisijos sprendimą dėl nacionalinio šiltnamio efektą sukeliančių dujų apyvartinių taršos leidimų paskirstymo plano, kurį 2008–2012 m. laikotarpiui pateikė Estijos Respublika pagal 2003 m. spalio 13 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyvą 2003/87/EB, nustatančią šiltnamio efektą

sukeliančių dujų emisijos leidimų sistemą Bendrijoje ir iš dalies keičiančią Tarybos direktyvą 96/61/EB (OL L 275, p. 32; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 15 sk., 7 t., p. 631),

EUROPOS BENDRIJŲ
PIRMOSIOS INSTANCIJOS TEISMAS (septintoji kolegija),

kurį sudaro pirmininkas N. J. Forwood (pranešėjas), teisėjai D. Šváby ir E. Moavero Milanesi,

posėdžio sekretorė K. Pocheć, administratorė,

atsižvelgęs į rašytinę proceso dalį ir įvykus 2009 m. vasario 11 d. posėdžiui,

priima šį

Sprendimą

Teisinis pagrindas

1 Pagal 2003 m. spalio 13 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyvos 2003/87/EB, nustatančios šiltnamio efektą sukeliančių dujų emisijos [apyvartinių taršos] leidimų [prekybos] sistemą Bendrijoje ir iš dalies keičiančios Tarybos direktyvą 96/61/EB

(OL L 275, p. 32; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 15 sk., 7 t., p. 631, toliau – direktyva), iš dalies pakeistos 2004 m. spalio 27 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyva 2004/101/EB (OL L 338, p. 18), 1 straipsnį:

„Ši direktyva nustato šiltnamio efektą sukeliančių dujų emisijų [apyvartinių taršos] leidimų [prekybos] sistemą Bendrijoje <…>, siekiant, kad būtų skatinamas taupus ir ekonomiškai efektyvus išmetamų šiltnamio efektą sukeliančių dujų emisijos mažinimas.“

2 Direktyvos 9 straipsnio 1 dalyje nustatyta:

„Kiekvienam 11 straipsnio 1 ir 2 dalyse nurodytam laikotarpiui visos valstybės narės parengia nacionalinį planą ir nurodo bendrą leidimų skaičių, kurį jos ketina skirti tam laikotarpiui, ir kaip tą skaičių jos ketina skirti. Planas grindžiamas objektyviais ir skaidriais kriterijais, įskaitant išvardytuosius III priede, ir deramai atsižvelgiant į visuomenės pastabas. Komisija, nepažeisdama sutarties nuostatų, ne vėliau nei 2003 m. gruodžio 31 d. parengia III priede išvardytų kriterijų įgyvendinimo rekomendacijas.

11 straipsnio 1 dalyje nurodyto laikotarpio planas paskelbiamas ir pateikiamas Komisijai bei kitoms valstybėms narėms ne vėliau nei 2004 m. kovo 31 d. Vėlesnių laikotarpių planas paskelbiamas ir pateikiamas Komisijai bei kitoms valstybėms bent 18 mėnesių iki atitinkamo laikotarpio pradžios.“

3 Direktyvos 9 straipsnio 3 dalis išdėstyta taip:

„Komisija per tris mėnesius nuo valstybės narės nacionalinio paskirstymo plano pateikimo pagal šio straipsnio 1 dalį gali atmesti planą arba bet kokį jo aspektą remdamasi tuo, kad jis neatitinka III priede išvardytų kriterijų arba 10 straipsnio nuostatų. Valstybė narė pagal 11 straipsnio 1 arba 2 dalį sprendimą priima tik tada, jeigu pasiūlytiems pakeitimams pritaria Komisija. Komisija nurodo kiekvieno sprendimo atmesti planą priežastis.“

4 Remiantis direktyvos 11 straipsnio 1 dalimi:

„Penkerių metų laikotarpiui, prasidedančiam 2008 m. sausio 1 d., ir kiekvienam vėlesniam penkerių metų laikotarpiui kiekviena valstybė narė nusprendžia dėl bendro leidimų skaičiaus, kurį ji skirs tam laikotarpiui, ir pradeda tų leidimų skyrimo kiekvieno įrenginio operatoriui procesą. Šis sprendimas priimamas bent prieš dvylika mėnesių iki atitinkamo laikotarpio pradžios ir grindžiamas pagal 9 bei 10 straipsnius parengtu valstybės narės nacionaliniu paskirstymo planu ir deramai atsižvelgiant į visuomenės pastabas.“

5 Direktyvos III priede (toliau – III priedas) išvardyti dvylika nacionaliniams paskirstymo planams taikomų kriterijų. III priedo kriterijai Nr. 1–3, 5 ir 6, 10 ir 12 atitinkamai numato:

„1. Atitinkamam laikotarpiui paskirtinų leidimų bendras skaičius atitinka valstybės narės įsipareigojimą pagal (2002 m. balandžio 25 d. Tarybos) sprendimą 2002/358/EB (dėl Jungtinių Tautų bendrosios klimato kaitos konvencijos Kioto protokolo patvirtinimo Europos bendrijos vardu ir bendro jame numatytų įsipareigojimų vykdymo) (OL L 130, p. 1) ir Kioto protokolą apriboti emisijas atsižvelgiant, pirma, į

bendrą emisijų dalį, kurią sudaro tie leidimai, palyginti su šaltinių, kuriems netaikoma ši direktyva, emisijomis, ir, antra, nacionalinę energetikos politiką bei turėtų atitikti nacionalinę klimato kaitos programą. Bendras paskirtinų leidimų skaičius neturi būti didesnis nei reikalinga, kad būtų griežtai taikomi šio priedo kriterijai. Iki 2008 m. tas kiekis turi atitikti siekį, kad kiekviena valstybė narė pasiektų Sprendimu 2002/358/EB ir Kioto protokolu (jai) nustatytą tikslą ir dar daugiau nei juo buvo nustatyta.

2. Bendras paskirtinų leidimų skaičius turi atitikti tikrosios ir numatomos eigos, siekiant, kad valstybė narė prisidėtų prie Bendrijos pagal (1993 m. birželio 24 d.) Tarybos sprendimą 93/389/EEB dėl anglies dioksido emisijų ir kitų šiltnamio efektą sukeliančių dujų kontrolės mechanizmo (OL L 167, p. 31) prisiimtų įsipareigojimų vykdymo, įvertinimą.

3. Paskirtinų leidimų skaičius derinamas su veiklų, kurioms taikoma ši emisijų sumažinimo sistema, potencialu, įskaitant technologinį potencialą. Valstybės narės, skirstydamos leidimus, gali atsižvelgti į vykdant kiekvieną veiklą ir gaminant tam tikrą produktą vidutinę šiltnamio efektą sukeliančių dujų emisiją ir vykdant visas veiklas užtikrinamą pažangą.

<…>

5. Planas bendrovių arba sektorių neturi diskriminuoti taip, kad netinkamai būtų teikiama pirmenybė tam tikroms įmonėms arba veikloms pagal Sutarties reikalavimus, ypač jos 87 ir 88 straipsnius.

6. Plane pateikiama informacija apie tai, kaip nauji rinkos dalyviai atitinkamoje valstybėje narėje galėtų pradėti dalyvauti Bendrijos sistemoje.

<…>

10. Plane pateikiamas įrenginių, kuriems taikoma ši direktyva, sąrašas su nurodytu leidimų, kuriuos numatoma skirti kiekvienam įrenginiui, skaičiumi.

<…>

12. Plane nurodomas maksimalus PTEMV ir TEMV kiekis, kaip kiekvienam įrenginiui paskirtų apyvartinių taršos leidimų procentinė dalis, kurį gali naudoti veiklos vykdytojai Bendrijos sistemoje. Procentinė dalis turi atitikti valstybių narių papildomus įsipareigojimus, prisiimtus pagal Kioto protokolą, ir pagal JTBKKK arba Kioto protokolą priimtus sprendimus.“

Faktinės aplinkybės ir procedūra

6 Remdamasi direktyva, Estijos Respublika pateikė Europos Bendrijų Komisijai savo nacionalinį šiltnamio efektą sukeliančių dujų apyvartinių taršos leidimų paskirstymo planą. Estijos Respublikos tvirtinimu, šį planą ji pateikė 2006 m. birželio 30 d., nors Komisija teigia, kad ji tai padarė 2006 m. liepos 7 dieną.

7 Po susirašinėjimo su Komisija Estijos Respublika 2007 m. vasario mėn. jai pateikė naują savo nacionalinio šiltnamio efektą sukeliančių dujų apyvartinių taršos leidimų paskirstymo plano redakciją.

8 2007 m. gegužės 4 d. Komisija priėmė sprendimą dėl nacionalinio šiltnamio efektą sukeliančių dujų apyvartinių taršos leidimų paskirstymo 2008–2012 m. plano, kurį Estijos Respublika pateikė pagal direktyvą (toliau – ginčijamas sprendimas). Šiame sprendime numatytas 47,8 % sumažinimas, palyginti su išmetamais kiekiais, kuriuos siūlė Estijos Respublika.

9 Ginčijamo sprendimo rezoliucinėje dalyje nustatyta:

„1 straipsnis

Šie Estijos [Respublikos] nacionalinio leidimų paskirstymo plano pirmajam penkerių metų laikotarpiui, minimam direktyvos 11 straipsnio 2 dalyje, aspektai yra atitinkamai nesuderinami su:

1) direktyvos III priedo kriterijais [Nr.] 1[–]3: bendro taršos leidimų kiekio dalis, t. y. 11,657987 milijonų CO_2 ekvivalento tonų per metus, kuri yra nesuderinama su pagal [2004 m. vasario 11 d. Europos Parlamento ir Tarybos] sprendimą Nr. 280/2004/EB [dėl šiltnamio efektą sukeliančių dujų emisijos Bendrijoje

monitoringo mechanizmo ir Kioto protokolo įgyvendinimo (OL L 49, p. 1)] atliktais įvertinimais ir neatitinka veiklos teršalų mažinimo potencialo, įskaitant technologinį potencialą, kadangi ši dalis buvo sumažinta siekiant atsižvelgti į projektų veiklos, kuri jau buvo vykdoma 2005 metais ir dėl kurios 2005 m. sumažintos ar apribotos emisijos įrenginiuose, patenkančiuose į direktyvos taikymo sritį, emisijas tiek, kiek šie sumažinimai ar apribojimai buvo pagrįsti ir patikrinti; be to, bendro taršos kiekio dalis prilygsta deginimo įrenginio, neįtraukto į pirmajam laikotarpiui parengtą nacionalinį paskirstymo planą, papildomoms emisijoms ir sudaro 0,313883 milijono tonų per metus, o tai yra nepateisinama atsižvelgiant į nacionaliniame paskirstymo plane įtvirtintą bendrąją metodiką, remiantis patikrintais ir pagrįstais emisijų duomenimis;

2) direktyvos III priedo kriterijumi [Nr.] 3: neįtraukimas į pagal nacionalinį paskirstymo planą numatomą bendrą skirtinų leidimų kiekį leidimų atidėjimo, kurį Estijos [Respublika] nustatė pagal [2006 m. lapkričio 13 d. Komisijos] sprendimo 2006/780/EB [dėl šiltnamio efektą sukeliančių dujų emisijos mažinimo dvigubo skaičiavimo pagal Bendrijos emisijų leidimų sistemą vengimo, skirto projekto veiklai pagal Kioto protokolą vadovaujantis Europos Parlamento ir Tarybos direktyva 2003/87/EB (OL L 316, p. 12)], 3 straipsnio 1 ir 2 dalis, ir tai, kad proporcingai nesumažintas atitinkamą veiklą vykdantiems įrenginiams suteiktų leidimų kiekis;

3) direktyvos III priedo kriterijumi [Nr.] 5: tam tikriems įrenginiams suteikti leidimai, viršijantys numatytus jų poreikius dėl to, kad buvo sumuojama premija už ankstyvoje stadijoje priimtas priemones ir kitaip apskaičiuoti paskirstymai;

4) direktyvos III priedo kriterijumi [Nr.] 6: informacija apie tai, kaip nauji rinkos dalyviai galėtų pradėti dalyvauti Bendrijos sistemoje.

2 straipsnis

Nacionaliniam paskirstymo planui nebus prieštaraujama tik tuo atveju, jei jame bus padaryti pakeitimai nediskriminuojant ir apie juos bus pranešta Komisijai kuo greičiau, atsižvelgiant į terminus, būtinus nacionalinėms procedūroms įgyvendinti:

1) bendras skirtinų leidimų kiekis Bendrijos sistemos tikslais sumažinamas 11,657987 milijonų CO_2 ekvivalento tonų per metus ir leidimai suteikti į pirmajam laikotarpiui parengtą planą neįtrauktam papildomam deginimo įrenginiui nustatomi pagal nacionaliniame paskirstymo plane įtvirtintą bendrąją metodiką, atsižvelgiant į patikrintus ir pagrįstus emisijų duomenis, ir bendras kiekis dar sumažinamas atimant galimą skirtumą tarp šiam įrenginiui suteiktų leidimų ir 0,313883 milijono tonų, kasmet atidedamų šiam įrenginiui; be to, bendras kiekis padidinamas siekiant atsižvelgti į projektų veiklos, kuri jau buvo vykdoma 2005 m. ir dėl kurios 2005 m. sumažintos ar apribotos emisijos įrenginiuose, patenkančiuose į direktyvos taikymo sritį, emisijas tiek, kiek šie sumažinimai ar apribojimai buvo pagrįsti ir patikrinti;

2) leidimų atidėjimas, kurį Estijos [Respublika] ketina nustatyti pagal Sprendimo 2006/780/EB 3 straipsnio 1 ir 2 dalis, įtraukiamas į bendrą 12,717058 milijonų tonų kiekį, apskaičiuotą pagal direktyvos III priedo kriterijus [Nr.] 1[–]3 prieš priimant galutinį nacionalinį sprendimą dėl paskirstymo pagal direktyvos 11 straipsnio 2 dalį, o atitinkamą veiklą vykdantiems įrenginiams suteiktų leidimų kiekis turi būti proporcingai sumažintas;

3) tam tikriems įrenginiams suteiktų leidimų kiekis neturi viršyti numatytų poreikių dėl to, kad buvo taikyta premija už ankstyvoje stadijoje priimtas priemones;

4) informacija turi būti suteikta taip, kad nauji rinkos dalyviai galėtų pradėti dalyvauti Bendrijos sistemoje ir kad būtų laikomasi direktyvos III priedo kriterijų bei jos 10 straipsnio nuostatų.

3 straipsnis

1) metinis vidutinis bendras 12,717058 milijonų tonų kiekis – iš kurio turi būti atimtas atidėjimas, kurį Estijos [Respublika] ketina nustatyti pagal sprendimo 2006/780/EB 3 straipsnio 1 ir 2 dalis, ir dar atimtas galimas skirtumas tarp papildomam deginimo įrenginiui, neįtrauktam į pirmajam laikotarpiui parengtą nacionalinį paskirstymo planą, suteiktų leidimų ir 0,313883 milijono tonų per metus, kasmet atidedamų šiam įrenginiui tiek, kiek šie leidimai nepateisinami remiantis nacionaliniame paskirstymo plane įtvirtinta bendrąja metodika, atsižvelgiant į patikrintus ir pagrįstus emisijų duomenis, ir kuris turi būti padidintas siekiant atsižvelgti į projektų veiklos, kuri jau buvo vykdoma 2005 m. ir dėl kurios 2005 m. sumažintos ar apribotos emisijos įrenginiuose, patenkančiuose į direktyvos taikymo sritį, emisijas tiek, kiek šie sumažinimai ar apribojimai buvo pagrįsti ir patikrinti, – kurį Estijos Respublika numato suteikti pagal nacionalinį paskirstymo planą jame nurodytiems įrenginiams ir naujiems dalyviams, neturi būti viršytas;

2) nacionalinis leidimų paskirstymo planas gali būti keičiamas be išankstinio Komisijos sutikimo tuo atveju, jeigu pakeitimas taikomas tam tikriems įrenginiams suteiktiems leidimams laikantis plane nurodytiems įrenginiams numatyto bendro leidimų kiekio ir pagerinus duomenų kokybę arba jei šiuo pakeitimu siekiama sumažinti nemokamai numatomų skirti leidimų procentinę dalį laikantis direktyvos 10 straipsnyje nurodytų ribų;

3) apie bet kokį nacionalinio paskirstymo plano pakeitimą, kuriuo siekiama ištaisyti šio sprendimo 1 straipsnyje nurodytus neatitikimus, tačiau kuris nukrypsta nuo 2 straipsnyje nurodytų pakeitimų, turi būti pranešta kuo greičiau, atsižvelgiant į

terminus, būtinus nacionalinėms procedūroms įgyvendinti. Tokiam pakeitimui yra būtinas išankstinis Komisijos sutikimas pagal direktyvos 9 straipsnio 3 dalį. Joks kitas nacionalinio paskirstymo plano pakeitimas, išskyrus tuos, kurių reikalaujama pagal šio sprendimo 2 straipsnį, yra negalimas.

4 straipsnis

Šis sprendimas skirtas Estijos Respublikai.“

10 Estijos Respublika pareiškė šį ieškinį dėl ginčijamo sprendimo panaikinimo, kurį Pirmosios instancijos teismo kanceliarija gavo 2007 m. liepos 16 dieną.

11 Kadangi Pirmosios instancijos teismo sudėtis buvo pakeista, teisėjas pranešėjas buvo paskirtas į septintąją kolegiją, kuriai dėl to pavesta nagrinėti šią bylą.

12 2007 m. spalio 8 d. Pirmosios instancijos teismo kanceliarijai pateiktu prašymu Jungtinė Didžiosios Britanijos ir Šiaurės Airijos Karalystė pateikė prašymą įstoti į šią bylą palaikyti Komisijos reikalavimus.

13 Atitinkamai 2007 m. spalio 16 d. ir lapkričio 8 d. Pirmosios instancijos teismo kanceliarijai pateiktais prašymais Lietuvos Respublika ir Slovakijos Respublika paprašė įstoti į bylą palaikyti Estijos Respublikos reikalavimus.

14 2008 m. sausio 29 d. nutartimi Pirmosios instancijos teismo septintosios kolegijos pirmininkas patenkino šiuos tris prašymus įstoti į bylą.

15 Atsižvelgęs į teisėjo pranešėjo pranešimą Pirmosios instancijos teismas (septintoji kolegija) nutarė pradėti žodinę proceso dalį ir, taikydamas proceso organizavimo priemones, numatytas jo procedūros reglamento 64 straipsnyje, pateikė šalims klausimus. Šalys į šiuos klausimus atsakė.

16 Šalys buvo išklausytos ir atsakė į Pirmosios instancijos teismo klausimus per 2009 m. vasario 11 d. posėdį.

Šalių reikalavimai

17 Estijos Respublika Pirmosios instancijos teismo prašo:

— panaikinti ginčijamą sprendimą,

— priteisti iš Komisijos bylinėjimosi išlaidas.

18 Lietuvos Respublika prašo Pirmosios instancijos teismo panaikinti ginčijamą sprendimą.

19 Slovakijos Respublika įstojimo į bylą paaiškinimų nepateikė ir reikalavimų nenurodė.

20 Komisija Pirmosios instancijos teismo prašo:

— atmesti ieškinį kaip nepriimtiną tiek, kiek jis susijęs su ginčijamo sprendimo 1 straipsnio 3 ir 4 dalimis, 2 straipsnio 3 ir 4 dalimis bei 3 straipsnio 2 ir 3 dalimis,

— atmesti ieškinį kaip nepagrįstą tiek, kiek jis susijęs su kitomis ginčijamo sprendimo nuostatomis,

— priteisti iš Estijos Respublikos bylinėjimosi išlaidas.

21 Jungtinė Didžiosios Britanijos ir Šiaurės Airijos Karalystė Pirmosios instancijos teismo prašo:

— atmesti ieškinį,

— priteisti iš Estijos Respublikos bylinėjimosi išlaidas.

Dėl priimtinumo

Šalių argumentai

22 Atsiliepime į ieškinį Komisija teigia, kad šis ieškinys yra nepriimtinas tiek, kiek jis susijęs su ginčijamo sprendimo 1 straipsnio 3 ir 4 dalimis, 2 straipsnio 3 ir 4 dalimis bei 3 straipsnio 2 ir 3 dalimis. Ji tvirtina, kad nurodyti ieškinio pagrindai iš esmės yra susiję su ginčijamo sprendimo 1 straipsnio 1 dalyje, 2 straipsnio 1 dalyje ir 3 straipsnio 1 dalyje numatytam bendram taršos leidimų kiekiui nustatytos ribos teisėtumu ir iš dalies su leidimų atidėjimų neįtraukimu, kaip nurodyta šio sprendimo 1 straipsnio 2 dalyje ir 2 straipsnio 2 dalyje. Taigi, Komisijos teigimu, net jei Pirmosios instancijos teismas turėtų pripažinti nurodytų ieškinio pagrindų pagrįstumą, dėl to visas ginčijamas sprendimas nebūtų panaikintinas, nes Estijos Respublika nepateikė jokio faktinio ar teisinio pagrindo, susijusio su kitomis ginčijamo sprendimo nuostatomis.

23 Komisija primena, kad pagal Teisingumo Teismo statuto 21 straipsnį bet kuriame Bendrijos teismams pateiktame ieškinyje turi būti nurodoma pagrindų, kuriais jame remiamasi, santrauka. Ji taip pat teigia, kad Procedūros reglamento 44 straipsnio 1 dalies c punkte taip pat numatyta, kad ieškinyje nurodomas ginčo dalykas ir pagrindų, kuriais remiamasi, santrauka. Atsižvelgiant į tai, kas pasakyta, Komisija tvirtina, kad šioje byloje ieškinys neatitinka šių reikalavimų, kiek tai susiję su ginčijamo sprendimo 1 straipsnio 3 ir 4 dalimis, 2 straipsnio 3 ir 4 dalimis bei 3 straipsnio 2 ir 3 dalimis. Be to, ginčijamos nuostatos galėtų ir toliau atskirai galioti, net jei likusi ginčijamo sprendimo dalis būtų panaikinta. Taigi, kadangi šiuo ieškiniu prašoma šias nuostatas panaikinti, jis turėtų būti atmestas kaip nepriimtinas.

24 Estijos Respublika visų pirma nurodo, kad ji ieškinyje prašė panaikinti visą ginčijamą sprendimą.

25 Be to, Estijos Respublika pastebi, kad, remiantis nusistovėjusia teismų praktika, Bendrijos aktą panaikinti iš dalies galima, tik jei prašomas panaikinti dalis galima atskirti nuo viso akto.

26 Nagrinėjamoje byloje ginčijamas sprendimas yra konkrečiai Estijos Respublikai skirtas aktas, kuris turinio ir struktūros atžvilgiu yra nuoseklus, nes jo konstatuojamosios dalys ir rezoliucinė dalis tarpusavyje susijusios. Estijos Respublika mano, kad tam tikrų dalių negalima atskirti, antraip ginčijamo sprendimo esmė būtų pakeista arba jis prarastų nuoseklumą.

27 Atsižvelgiant į tai, kas buvo pasakyta, Estijos Respublika mano, kad Komisijos pateiktas gynybos pagrindas, susijęs su šio ieškinio nepriimtinumu iš dalies, yra nepagrįstas ir kad turi būti panaikintas visas ginčijamas sprendimas.

Pirmosios instancijos teismo vertinimas

28 Visų pirma reikia priminti, kad, kaip matyti iš nusistovėjusios teismų praktikos, Bendrijos aktą panaikinti iš dalies galima, tik jei prašomas panaikinti dalis galima atskirti nuo viso akto (2002 m. gruodžio 10 d. Teisingumo Teismo sprendimo *Komisija prieš Tarybą*, C-29/99, Rink. p. I-11221, 45 punktas ir 2003 m. rugsėjo 30 d. Teisingumo Teismo sprendimo *Vokietija prieš Komisiją*, C-239/01, Rink. p. I-10333, 33 punktas; taip pat šiuo klausimu žr. 2003 m. sausio 21 d. Sprendimo *Komisija prieš Parlamentą ir Tarybą*, C-378/00, Rink. p. I-937, 30 punktą). Be to, Teisingumo Teismas ne kartą yra nusprendęs, kad šis atskiriamumo reikalavimas netenkinamas, jei teisės akto dalies panaikinimas pakeistų jo esmę (2005 m. gegužės 24 d. Teisingumo Teismo sprendimo *Prancūzija prieš Parlamentą ir Tarybą*, C-244/03, Rink. p. I-4021, 13 punktas; šiuo klausimu taip pat žr. 1998 m. kovo 31 d. Teisingumo Teismo sprendimo *Prancūzija ir kt. prieš Komisiją*, C-68/94 ir C-30/95, Rink. p. I-1375, 257 punktą ir minėto sprendimo *Komisija prieš Tarybą* 46 punktą).

29 Šioje byloje ginčijamo sprendimo 1 straipsnis prasideda taip: „šie Estijos [Respublikos] nacionalinio leidimų paskirstymo plano pirmajam penkerių metų laikotarpiui, minimam direktyvos 11 straipsnio 2 dalyje, aspektai yra atitinkamai nesuderinami su <…> “. Toliau šio straipsnio 1–4 dalyse Komisija išvardija įvairius Estijos Respublikos nacionalinio leidimų paskirstymo plano ir vieno ar kelių III priedo kriterijų neatitikimus. Atsižvelgiant į 1 straipsnio struktūrą, dėl galimo kai kurių jo dalių panaikinimo sumažėtų ginčijamame sprendime nurodytų direktyvos neatitikimų skaičius.

30 Be to, reikia pastebėti, kad ginčijamo sprendimo 2 straipsnis pradedamas taip: „Nacionalinio paskirstymo planui nebus prieštaraujama tik tuo atveju, jei jame bus padaryti pakeitimai nediskriminuojant ir apie juos bus pranešta Komisija kuo greičiau, atsižvelgiant į terminus, būtinus nacionalinėms procedūroms įgyvendinti <..>“. Šio straipsnio 1–4 dalyse Komisija reikalauja (kiekvienoje iš šių dalių) plano pakeitimo, kuris būtinas siekiant pašalinti atitinkamoje 1 straipsnio dalyje nurodytą neatitikimą. Taigi dėl kai kurių šių dalių panaikinimo tik liktų galioti Komisijos įsipareigojimas neprieštarauti nacionaliniam planui, iš esmės sumažinant pakeitimų, kurių reikalaujant šis įsipareigojimas buvo prisiimtas, skaičių.

31 Iš šių dviejų straipsnių struktūros matyti, kad jų 1–4 dalys negali būti laikomos atskiriamomis šio sprendimo 28 punkte nurodytos teismų praktikos prasme. Iš tikrųjų, panaikinus vieną iš 1 straipsnio dalių ir atitinkamą 2 straipsnio dalį būtų pakeista ginčijamo sprendimo esmė.

32 Toks panaikinimas ginčijamą sprendimą, pagal kurį Estijos Respublikos nacionalinis leidimų paskirstymo planas gali būti priimtas tik su sąlyga, kad bus padaryti konkretūs keturi pakeitimai, leidžiantys pašalinti keturis III priedo kriterijų neatitikimus, pakeistų kitu sprendimu, kuriuo remiantis šis planas galėtų būti priimtas padarius mažiau jo pakeitimų. Taip ginčijamą sprendimą galintis pakeisti sprendimas iš esmės skirtųsi nuo pirmojo, nes Estijos Respublikos nurodytais ieškinio pagrindais ginčijamas konsta-

tuotas nesuderinamumas ir reikalaujamas atitinkamas ginčijamo sprendimo 1 ir 2 straipsnių 1 ir 2 dalių pakeitimas. Tačiau būtent dėl šių dviejų neatitikimų reikia didžiausių nacionalinio Estijos Respublikos leidimų paskirstymo plano pakeitimų.

33 Kalbant apie ginčijamo sprendimo 3 straipsnio 2 ir 3 dalis, reikia pastebėti, kad šiose nuostatose numatomi patikslinimai susiję su kitų ginčijamo sprendimo nuostatų įgyvendinimu. Taigi, jeigu ginčijamo sprendimo 1 ir 2 straipsniai bei 3 straipsnio 1 dalis, kurie taip pat nurodyti Estijos Respublikos ieškinio pagrinduose, būtų panaikinti, 3 straipsnio 2 ir 3 dalys netektų prasmės.

34 Iš viso to, kas pasakyta, išplaukia, kad tuo atveju, jei Estijos Respublikos nurodyti pagrindai būtų pagrįsti, reikėtų panaikinti visą sprendimą, nes nuostatos, dėl kurių pateikti prieštaravimai, yra neatskiriamos nuo likusios šio akto dalies. Todėl Komisijos argumentai dėl tariamo šio ieškinio dalinio nepriimtinumo turi būti atmesti.

Dėl esmės

35 Estijos Respublika nurodo penkis ieškinio pagrindus dėl, pirma, įgaliojimų viršijimo pažeidus direktyvos 9 straipsnio 1 ir 3 dalis ir 11 straipsnio 2 dalį, antra, akivaizdžių vertinimo klaidų, trečia, EB 175 straipsnio pažeidimo, ketvirta, gero administravimo principo pažeidimo ir, penkta, motyvavimo stokos.

Dėl pirmojo ieškinio pagrindo, susijusio su įgaliojimų viršijimu pažeidus direktyvos 9 straipsnio 1 ir 3 dalis bei 11 straipsnio 2 dalį

Šalių argumentai

36 Estijos Respublika, palaikoma Lietuvos Respublikos ir Slovakijos Respublikos, mano, kad priimdama ginčijamą sprendimą Komisija viršijo įgaliojimus, kuriuos ji turi pagal direktyvos 9 straipsnio 1 ir 3 dalis ir 11 straipsnio 2 dalį. Jos teigimu, iš šių nuostatų matyti, kad nacionalinio apyvartinių taršos leidimų paskirstymo plano rengimas yra valstybių narių kompetencija ir kad Komisija turi tik patikrinti, ar šis planas atitinka direktyvos III priede bei jos 10 straipsnyje nurodytus kriterijus. Taigi valstybės narės turi teisę nuspręsti, kokį metodą taikydamos jos rengs savo leidimų paskirstymo planą ir kokius duomenis ir prognozes naudos nustatydamos įrenginiams leistinas emisijas tame plane nurodytu laikotarpiu.

37 Šioje byloje Komisija neatsižvelgė į metodą, kurį taikydama Estijos Respublika parengė savo nacionalinį apyvartinių taršos leidimų paskirstymo planą. Iš ginčijamo sprendimo 5 ir 6 konstatuojamosios dalių matyti, kad Komisija taikė savo metodą ir kad ji rėmėsi pačios pasirinktais pagrindiniais duomenimis ir Graikijos eksperto parengtu *Primes* modeliu, iš esmės neatsižvelgdama į Estijos Respublikos apyvartinių taršos leidimų paskirstymo planą. Taigi Komisija faktiškai pati nustatė bendrą skirtinų apyvartinių taršos leidimų kiekį, kiek tai susiję su Estijos Respublikos paskirstymo planu.

38 Dublike Estijos Respublika priduria, kad sąvoka „riba“, kuri, Komisijos nuomone, reiškia išorinę ribą, taikomą valstybės narės bendram skirtinų apyvartinių taršos leidimų kiekiui, teisiškai visiškai nepagrįsta, be to, ji neminima nei direktyvoje, nei ginčijimame sprendime.

39 Galiausiai savo atsiliepime į Jungtinės Didžiosios Britanijos ir Šiaurės Airijos Karalystės įstojimo į bylą paaiškinimus Estijos Respublika pabrėžia, kad „teisinėje valstybėje“ administraciniai aktai turi būti priimami remiantis įstatymu ir kartu nepažeidžiant įvairioms administracinėms instancijoms suteiktų įgaliojimų. Net tuo atveju, jeigu ginčijamo sprendimo panaikinimas reikšmingai paveiktų Europos Sąjungos leidimų prekybos sistemą, tai negalėtų pateisinti tolesnio neteisėto sprendimo galiojimo. Bet kuriuo atveju Estijos Respublika pabrėžia, kad jos plane įtvirtintas bendras skirtinų apyvartinių taršos leidimų kiekis yra nedidelis atsižvelgiant į Bendrijos šiltnamio efektą sukeliančių dujų apyvartinių taršos leidimų prekybos sistemą.

40 Lietuvos Respublika tvirtina, kad Komisija neturi bendro įgaliojimo patvirtinti nacionalinį paskirstymo planą; ji turi tik ribotą plano atitikties III priedo kriterijams kontrolės teisę.

41 Visų pirma, Komisija apibūdina Bendrijos šiltnamio efektą sukeliančių dujų apyvartinių taršos leidimų prekybos sistemą ir būtent pastebi, kad pirmuoju sistemos taikymo laikotarpiu, t. y. nuo 2005 iki 2007 metų, buvo iš esmės suteikta per daug leidimų atsižvelgiant į patikrintas 2005 ir 2006 metų emisijas, dėl to leidimų prekybos sistemos nauda aplinkai buvo labai ribota, praktiškai neegzistuojanti. Komisijos teigimu, šis suteiktų apyvartinių taršos leidimų perviršis buvo labai nemažas Estijoje, nes jos patikrintos emisijos 2005 metais sudarė 12,62 milijonų anglies dioksido (CO_2) ekvivalento tonų, nors jos metinis vidutinis leidimų kiekis pirmajam periodui buvo lygus 19 milijonų CO_2 tonų.

42 Jungtinė Didžiosios Britanijos ir Šiaurės Airijos Karalystė tvirtina, kad jei Komisija pralaimėtų vienoje iš bylų, susijusių su nacionaliniais paskirstymo planais, apyvartinių taršos leidimų kaina antruoju laikotarpiu galėtų juntamai sumažėti dėl iš to kylančio leidimų pasiūlos perviršio, o tai visiškai sumenkintų direktyvos, kaip emisijų mažinimo priemonės, poveikį. Kitaip tariant, pasekmės būtų katastrofiškos. Jungtinė Didžiosios Britanijos ir Šiaurės Airijos Karalystė siūlo Pirmosios instancijos teismui taikyti teleologinį direktyvos aiškinimą, pagal kurį Komisija gali veiksmingai kontroliuoti

nacionalinius paskirstymo planus ir taip sutrukdyti valstybėms narėms nustatyti ribas, kurios negalėtų lemti anglies dioksido kainos padidinimo ir todėl skatinti mažinti emisijas.

43 Be to, Komisija ir Jungtinė Didžiosios Britanijos ir Šiaurės Airijos Karalystė teigia, kad ginčijamame sprendime Komisija nustatė ne bendrą Estijos Respublikos numatytų skirti apyvartinių taršos leidimų kiekį, bet šiam bendram kiekiui įtvirtino ribą. Komisija tvirtina, kad šios ribos nustatymo tikslais ji būtinai turėjo naudoti objektyvius ir patikimus duomenis ir taikyti bendras vertinimo normas, pagrįstas tomis pačiomis visoje Sąjungoje prielaidomis, siekiant sumažinti iškraipymus vidaus rinkoje ir išvengti bet kokio nevienodo požiūrio valstybių narių atžvilgiu.

44 Komisija taip pat pastebi, kad Bendrijos šiltnamio efektą sukeliančių dujų apyvartinių taršos leidimų prekybos sistemos gero veikimo tikslais yra būtina, kad bendras leidimų kiekis būtų nepakankamas tiek Sąjungos, tiek valstybių narių lygiu. Būtent dėl šių priežasčių Komisija naudojo vienodą modelį, t. y. modelį *Primes*, bei laisvai prieinamus duomenis, surinktus konsultuojantis su nacionaliniais ekspertais, siekdama nustatyti kiekvienos valstybės narės bendro skirtinų apyvartinių taršos leidimų kiekio ribą. Komisija mano, kad tik nepriklausoma ir nuosekli naudojamų duomenų kontrolė leidžia gauti pakankamas garantijas, užtikrinančias, kad duomenys atitinka realybę ir kad jų naudojimas iš esmės nelemia per didelio apyvartinių taršos leidimų kiekio suteikimo, kaip atsitiko pirmuoju laikotarpiu nuo 2005 iki 2007 metų. Jungtinės Didžiosios Britanijos ir Šiaurės Airijos Karalystės manymu, EB 87 ir 88 straipsniuose reikalaujama nepriklausomai ir objektyviai vertinti valstybių narių nacionalinius paskirstymo planus.

45 Komisija tvirtina pateikusi Estijos Respublikai, būtent ginčijamo sprendimo 2, 5 ir 6 konstatuojamosiose dalyse bei įvairiuose jos paskelbtuose komunikatuose, išsamius paaiškinimus, susijusius su priežastimis, dėl kurių ji nusprendė, kad 2005 m. patikrinti emisijų duomenys buvo geriausi prieinami duomenys. Komisija pastebi, kad po 2004 m. sausio 7 d. Komunikato (COM(2003) 830), galutinis), kuriuo rėmėsi Estijos Respublika,

buvo priimti kiti du komunikatai, kuriais siekiama to paties tikslo (COM(2005) 703, galutinis ir COM(2006) 725, galutinis) ir kurie jokiu būdu neprieštarauja jos pasirinktam požiūriui.

46 Tačiau triplike Komisija pripažįsta, kad 2005 m. liepos 1 d. elektroniniu laišku ji gavo Estijos Respublikos pastabas, pateiktas ataskaitoje, sudarančioje ieškinio 4 priedą, kuriose Estijos ekspertai pateikė kelias bendras pastabas dėl to, kaip buvo atsižvelgta į elektros energijos gamybą pradinėse 2005 m. prognozėse, bet jie konkrečiai nenurodė, ką pageidautų pakeisti. Komisija pastebi, kad, atsižvelgus į aptariamą atskaitą, Atėnų nacionalinio technikos universiteto specialistas turėjo gerokai pakeisti iš pradžių naudotus duomenis ir prognozes.

47 Komisija mano, kad nei Estijos Respublikos, nei jokios kitos valstybės narės ji nevertė taikyti savojo apskaičiavimo metodo, ir pastebi, kad kelios valstybės narės parengė savo nacionalinius paskirstymo planus laikydamosi ribos, kurią bendram apyvartinių taršos leidimų kiekiui nustatė Komisija joms skirtuose sprendimuose. Būtų netikslu teigti, kad Komisija pasisavino iš Estijos Respublikos diskreciją, kurią ji turi rengdama savo nacionalinį planą, įskaitant bendrą skirtinų apyvartinių taršos leidimų kiekį. Be to, konsultavimasis su visuomene, atliktas rengiant nacionalinį planą, visiškai neprarado naudingumo. Komisija šiuo klausimu teigia, kad nacionaliniuose paskirstymo planuose nustatomas ne tik bendras skirtinų apyvartinių taršos leidimų kiekis, bet ir apyvartinių taršos leidimų paskirstymas įvairiems įrenginiams jų teritorijoje.

48 Dėl Estijos argumentų, grindžiamų direktyvos 30 straipsnio 2 dalimi, Komisija tvirtina, kad šioje nuostatoje užsimenama ne apie bendro apyvartinių taršos leidimų kiekio nustatymo metodo suderinimą, o apie šio metodo didesnio suderinamumo galimybę. Bet kuriuo atveju Komisija neturi kito pasirinkimo, kaip tik taikyti tą patį metodą skaičiuojant bendro apyvartinių taršos leidimų kiekio ribą, numatomą kiekvienai valstybei narei, tam, kad nepažeistų vienodo požiūrio principo.

Pirmosios instancijos teismo vertinimas

— Dėl kompetencijos paskirstymo tarp valstybių narių ir Komisijos

49 Visų pirma šalys sutaria, ir tai, be to, išplaukia iš direktyvos konstatuojamųjų dalių ir bendros struktūros, kad apskritai šiltnamio efektą sukeliančių dujų emisijos mažinimas ir būtent direktyva nustatyta apyvartinių taršos leidimų prekybos sistema yra gyvybiškai svarbūs kovojant su klimato atšilimu, reiškiniu, kuris yra viena iš didžiausių socialinių, ekonominių ir aplinkai kylančių grėsmių, su kuriomis šiuo metu susiduria pasaulis.

50 Vis dėlto atsakydama į Jungtinės Didžiosios Britanijos ir Šiaurės Airijos Karalystės argumentus Estijos Respublika teisingai primena, kad teisinėje bendrijoje administraciniai aktai turi būti priimami nepažeidžiant įvairioms administracinėms instancijoms suteiktų įgaliojimų. Taigi, net jeigu Jungtinės Didžiosios Britanijos ir Šiaurės Airijos Karalystės teiginys, kad ginčijamo sprendimo panaikinimas neigiamai paveiktų Bendrijos šiltnamio efektą sukeliančių dujų apyvartinių taršos leidimų prekybos sistemos gerą veikimą, būtų pagrįstas, ši išvada neleistų palikti galioti ginčijamo sprendimo tuo atveju, jei šis aktas buvo priimtas pažeidžiant direktyva atitinkamai valstybėms narėms ir Komisijai suteiktą kompetenciją.

51 Šiuo atžvilgiu, kalbant apie direktyvos aplinkos srityje perkėlimą ar įgyvendinimą, reikia priminti EB 249 straipsnio trečiosios pastraipos formuluotę, kuria remiantis „direktyva yra privaloma kiekvienai valstybei narei, kuriai ji skirta, rezultato, kurį reikia pasiekti, atžvilgiu, bet nacionalinės valdžios institucijos pasirenka jos įgyvendinimo formą ir būdus“. Iš to matyti, kad kai aptariama direktyvoje nenumatyti forma ir būdai, kaip pasiekti konkretų rezultatą, valstybė narė, pasirinkdama formas ir būdus šiam

rezultatui pasiekti, iš esmės turi visišką veiksmų laisvę. Be to, iš to taip pat matyti, kad nesant Bendrijos normos, kurioje būtų aiškiai ir konkrečiai nustatyta, kokią formą ir būdus turi taikyti valstybė narė, Komisija, įgyvendindama savo kontrolės teisę pagal EB 211 ir 226 straipsnius, turi teisiškai įrodyti, kad valstybės narės šiuo tikslu naudotos priemonės prieštarauja Bendrijos teisei (šiuo klausimu žr. 2007 m. lapkričio 7 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimo *Vokietija prieš Komisiją*, T-374/04, Rink. p. II-4431, 78 punktą ir jame nurodytą teismų praktiką).

52 Reikia pridurti, kad tik griežtai taikant šiuos principus gali būti užtikrinta, kad būtų laikomasi EB 5 straipsnio antrojoje pastraipoje įtvirtinto subsidiarumo principo, kuris taikomas Bendrijos institucijoms įgyvendinant savo reglamentavimo funkcijas ir kurio, kaip teigiama, buvo laikytasi priimant direktyvą (direktyvos 30 konstatuojamoji dalis). Pagal šį principą Bendrija imasi veiksmų srityse, kurios nepriklauso jos išimtinei kompetencijai, tik tada ir tokia apimtimi, kai siūlomo veiksmo tikslų valstybės narės negali deramai pasiekti, o Bendrija dėl siūlomo veiksmo masto arba poveikio juos pasiektų geriau. Taigi tokioje srityje, kokia yra aplinka, reglamentuojamoje EB 174–176 straipsnių, kur kompetenciją dalijasi Bendrija ir valstybės narės, Bendrijai, šiuo atveju Komisijai, tenka pareiga įrodyti, kiek valstybės narės kompetencija, taigi ir diskrecija, yra apribota atsižvelgiant į direktyvos 10 straipsnio ir jos III priedo kriterijus (minėto Pirmosios instancijos teismo sprendimo *Vokietija prieš Komisiją* 79 punktas).

53 Kalbant konkrečiau apie direktyvos įgyvendinimą, iš jos 9 straipsnio 1 ir 3 dalių bei 11 straipsnio 2 dalies aiškiai matyti, kad tik valstybė narė turi kompetenciją, pirma, rengti nacionalinį paskirstymo planą, kuriuo ji siūlo pasiekti direktyvoje nustatytus tikslus, susijusius su šiltnamio efektą sukeliančių dujų emisijomis, o apie tai ji praneša Komisijai, ir, antra, priimti galutinius sprendimus, kuriais būtų nustatytas bendras apyvartinių taršos leidimų kiekis, kurį ji paskirs kiekvienam penkerių metų laikotarpiui, bei šio kiekio paskirstymas tarp ūkio subjektų. Įgyvendindama šią kompetenciją, valstybė narė turi tam tikrą diskreciją pasirinkti priemones, kurios, jos manymu, yra tinkamiausios, atsižvelgiant į konkrečias nacionalinės energetikos rinkos sąlygas, pasiekti šia direktyva reikalaujamą rezultatą (šiuo klausimu žr. minėto sprendimo *Vokietija prieš Komisiją* 80 punktą).

54 Tačiau pagal direktyvos 9 straipsnio 3 dalį Komisijai suteikta teisė vykdyti nacionalinio paskirstymo plano kontrolę. Taigi Komisija turi teisę patikrinti, ar valstybės narės pateiktas nacionalinis paskirstymo planas atitinka direktyvos III priede numatytus kriterijus bei 10 straipsnio nuostatas, ir šį planą atmesti motyvuotu sprendimu, jeigu nustatoma šių kriterijų ir šių nuostatų neatitikimų. Iš direktyvos 9 straipsnio 3 dalies taip pat matyti, kad jei nacionalinis paskirstymo planas atmetamas, valstybė narė gali priimti sprendimą pagal jos 11 straipsnio 2 dalį tik tuo atveju, jei su valstybės narės po atmetimo pasiūlytais plano pakeitimais Komisija sutinka (šiuo tikslu žr. 92 punktą.).

55 Įgyvendindama teisę vykdyti nacionalinio paskirstymo plano kontrolę Komisija turi diskreciją tiek, kiek vykdydama šią kontrolę ji turi atlikti sudėtingus ekonominius ir ekologinius vertinimus, atsižvelgiant į bendrą tikslą taikant taupią ir ekonomiškai veiksmingą apyvartinių taršos leidimų prekybos sistemą sumažinti šiltnamio efektą sukeliančių dujų emisijas (direktyvos 1 straipsnis ir 5 konstatuojamoji dalis). Iš to matyti, kad vykdydamas teisėtumo kontrolę šiuo klausimu Bendrijos teismas vykdo visapusišką kontrolę dėl to, ar Komisija teisingai taikė atitinkamas teisės normas. Tačiau Pirmosios instancijos teismas negali pakeisti Komisijos, kai ji turi šiomis aplinkybėmis atlikti sudėtingus ekonominius ir ekologinius vertinimus. Šiuo atžvilgiu Pirmosios instancijos teismas turi tik patikrinti, ar aptariama priemonė nėra akivaizdžiai klaidinga, ar nebuvo piktnaudžiauta įgaliojimais, ar kompetentinga valdžios institucija akivaizdžiai neviršijo savo diskrecijos ir ar buvo visapusiškai laikomasi procedūrinių garantijų, kurios yra ypač svarbios šiame kontekste (šiuo klausimu žr. minėto 2007 m. lapkričio sprendimo *Vokietija prieš Komisiją* 80 ir 81 punktus; taip pat žr. 2002 m. rugsėjo 11 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimų *Pfizer Animal Health prieš Tarybą*, T-13/99, Rink. p. II-3305, 166 ir 171 punktus ir *Alpharma prieš Tarybą*, T-70/99, Rink. p. II-3495, 177 ir 182 punktus; 2003 m. spalio 21 d. Sprendimo *Solvay Pharmaceuticals prieš Tarybą*, T-392/02, Rink. p. II-4555, 126 ir 188 punktus).

— Dėl Komisijos įgaliojimo vykdymo tokiu atveju, koks susiklostė nagrinėjamoje byloje

56 Šioje byloje Estijos Respublika kaltina Komisiją, kad ši priimdama ginčijamą sprendimą viršijo savo įgaliojimus, kurie jai suteikti pagal direktyvos 9 straipsnio 1 ir 3 dalis bei

11 straipsnio 2 dalį. Kadangi šiuo argumentu siekiama įrodyti, jog Komisija neteisingai taikė atitinkamas nuostatas, Pirmosios instancijos teismas turi atlikti visapusišką šio teisės klausimo kontrolę. Svarbu pabrėžti: kadangi Komisijos atliekama nacionalinio paskirstymo plano kontrolė reiškia, kad ji pati turi atlikti sudėtingus ekonominius ir ekologinius vertinimus, veiksmų laisvė, kurią turi Estijos Respublika įgyvendindama direktyvą, ir diskrecija, kuria naudojasi Komisija, yra svarbios tik Pirmosios instancijos teismui siekiant nustatyti, kaip kiekviena instancija vykdė savo įgaliojimus, bet jos negali pakeisti kompetencijos tarp šių instancijų paskirstymo.

57 Šiuo atžvilgiu reikia pastebėti, kad ginčijamo sprendimo 13 konstatuojamojoje dalyje bei 1 straipsnio 1 dalyje Komisija konstatuoja, kad dalis bendro apyvartinių taršos leidimų kiekio, kurį Estijos Respublika siūlo skirti, t. y. 11,657987 milijonų CO_2 ekvivalento tonų per metus, neatitinka III priedo kriterijų Nr. 1–3. Be to, bendro apyvartinių taršos leidimų kiekio dalis, prilygstanti į pirmam laikotarpiui parengtą nacionalinio paskirstymo planą neįtraukto deginimo įrenginio papildomoms emisijoms, sudarančioms 0,313883 milijono CO_2 ekvivalento tonų per metus, taip pat neatitinka minėtų kriterijų.

58 Kartu Komisija ginčijamo sprendimo 2 straipsnio 1 dalyje patikslina, kad nacionaliniam paskirstymo planui nebus prieštaraujama tik tuo atveju, jeigu Bendrijos sistemos tikslais numatytas skirti bendras apyvartinių leidimų kiekis bus sumažintas 11,657987 milijonų CO_2 ekvivalento tonų per metus. Remiantis ta pačia nuostata, toks Komisijos nurodytas bendras apyvartinių leidimų kiekis turi būti dar sumažintas atimant galimą skirtumą tarp ankstesniame punkte minėtam įrenginiui suteiktų leidimų ir 0,313883 milijono CO_2 ekvivalento tonų, kasmet atidedamų šiam įrenginiui. Galiausiai ginčijamo sprendimo 3 straipsnio 1 dalyje Komisija patikslina, kad metinis vidutinis bendras 12,717058 milijonų CO_2 ekvivalento tonų apyvartinių taršos leidimų kiekis, iš kurio atimamas „atidėjimas“, kurį Estijos Respublika ketina nustatyti, ir galimas skirtumas tarp minėtam įrenginiui suteiktų leidimų ir 0,313883 milijono CO_2 ekvivalento tonų per metus, kasmet atidedamų šiam įrenginiui, neturi būti viršijamas.

59 Savo rašytiniuose dokumentuose Komisija Pirmosios instancijos teismui tvirtina, kad minėtų apyvartinių leidimų kiekių neįtraukimas reiškia išorinio limito ar „ribos“ Estijos Respublikai, o ne bendro skirtinų apyvartinių taršos leidimų kiekio nustatymą.

60 Vis dėlto, reikia konstatuoti, kad patikslinusi konkretų leidimų kiekį, kurio bet koks viršijimas laikomas neatitinkančiu direktyvoje įtvirtintų kriterijų, ir atmetusi nacionalinį Estijos Respublikos paskirstymo planą, kiek bendras jame pasiūlytų leidimų kiekis viršija šią ribą, Komisija viršijo kontrolės įgaliojimą, kurį ji turi pagal direktyvos 9 straipsnio 1 ir 3 dalis bei 11 straipsnio 2 dalį.

61 Šiuo atžvilgiu yra neginčijama, kad pagal direktyvos 9 straipsnio 3 dalį Komisija turi kompetenciją vykdyti valstybės narės pagal direktyvos 9 straipsnio 1 dalį parengto nacionalinio plano kontrolę ir jį atmesti tuo atveju, jeigu padaro išvadą, jog šis planas neatitinka direktyvos III priede nurodytų kriterijų ar 10 straipsnio nuostatų.

62 Be to, vykdydama tokią kontrolę ir motyvuodama tokį sprendimą atmesti Komisija turi teisę pareikšti kritiką dėl konkrečių nustatytų neatitikimų ir, jeigu ji mano esant būtina, pateikti neįpareigojančius pasiūlymus ar rekomendacijas, kurie leistų valstybei narei taip pakeisti planą, kad, Komisijos nuomone, jis taptų atitinkančiu minėtus kriterijus ir nuostatas.

63 Aiškindamasi, ar skirtingų valstybių narių nacionaliniai paskirstymo planai atitinka III priedo kriterijus, Komisija turi teisę pasirinkti tam tikrą bendrą palyginimo matą. Šiam tikslui ji, be kita ko, gali parengti savo ekonominį ir ekologinį modelį. Rengdama ir naudodama tokį modelį, remiantis 55 punkte nurodyta teismų praktika, Komisija turi

tokią diskreciją, kad rėmimasis tokiu bendru referenciniu matu sprendime atmesti nacionalinį planą gali būti ginčijamas tik tuomet, jei jame padaroma akivaizdi vertinimo klaida.

64 Tačiau sprendimo atmesti nacionalinį planą rezoliucinėje dalyje nustatydama bendram apyvartinių taršos leidimų kiekiui, kurį turi teisę nustatyti valstybė narė, konkretų limitą, apskaičiuotą remiantis savo ekonominiu modeliu ir pasirinktais duomenimis, Komisija praktiškai vietoje valstybės narės vykdo šio bendro kiekio nustatymo užduotį. Iš tikrųjų tokia nuostata gali įpareigoti valstybę narę pakeisti savo nacionalinį paskirstymo planą siekiant, kad bendras apyvartinių taršos leidimų kiekis tiksliai atitiktų Komisijos ginčijamame sprendime nurodytą ribą. Tokiu atveju valstybė narė turi nustatyti lygiai tokį patį bendrą kiekį kaip Komisijos nurodyta riba arba už ją mažesnį, antraip ji gali prarasti galimybę priimti sprendimą pagal direktyvos 11 straipsnio 2 dalį.

65 Dėl tokio sprendimo direktyvos 11 straipsnio 2 dalis praranda veiksmingumą, nes šioje nuostatoje numatyta, kad būtent valstybė narė, o ne Komisija sprendžia dėl bendro skirtinų apyvartinių taršos leidimų kiekio. Ši išvada ypač svarbi tokiu atveju, koks yra nagrinėjamas šioje byloje, kai taip Komisijos nustatytas konkretus limitas, t. y. 12,717058 milijonų CO_2 ekvivalento tonų per metus sudaro tik 52,2 % bendro apyvartinių taršos leidimų kiekio, kurį Estijos Respublika numatė skirti savo nacionaliniame paskirstymo plane.

66 Žinoma, Estijos Respublika sprendime, kurį ji priima pagal direktyvos 11 straipsnio 2 dalį, gali laisvai nustatyti dar mažesnį bendrą skirtinų apyvartinių taršos leidimų kiekį už tą bendrą kiekį, kurį Komisija laiko suderinamu su direktyva. Tačiau, atsižvelgiant į tai, kad Komisija drastiškai sumažino Estijos Respublikos numatomą skirti bendrą apyvartinių taršos leidimų kiekį, šios bylos aplinkybėmis sunku įsivaizduoti, kad pastaroji nustatytų kitokį bendrą skirtinų apyvartinių taršos leidimų kiekį nei ginčijamame sprendime Komisijos įtvirtintas limitas. Taigi praktiškai Komisija netiesiogiai nustatė bendrą skirtinų apyvartinių taršos leidimų kiekį vietoje Estijos Respublikos.

67 Be to, reikia konstatuoti, kad Komisijos ginčijamame sprendime pateikti motyvai aiškinant, kuriuo pagrindu remiantis buvo apskaičiuotas nustatytas limitas, patvirtina, kad ji neapsiribojo vien Estijos Respublikos pateikto nacionalinio plano teisėtumo kontrolės vykdymu, bet iš tikrųjų pastarosios analizę pakeitė savąja.

68 Šiuo atžvilgiu reikia pastebėti, kad; rengdama nacionalinį paskirstymo planą, tam, kad būtų pasiekti direktyvos tikslai ir laikomasi III priedo kriterijų, ypač kriterijų Nr. 1–3, valstybė narė privalo atlikti kelis sudėtingus ekonominius ir ekologinius vertinimus, ypač susijusius su konkrečia politika ir priemonėmis, priimtinomis nacionaliniu lygiu siekiant pasiekti šiuos tikslus, taip pat su priemonėmis, kurias turėtų taikyti ūkio subjektai. Be to, šie vertinimai yra iš esmės prognozės, nes valstybė narė turi numatyti emisijų pokyčius savo teritorijoje keleriems metams į priekį, remdamasi duomenimis, prieinamais savo nacionalinio paskirstymo plano priėmimo momentu.

69 Tokia veikla reiškia, kad valstybė narė turi rinktis, pirma, kokią politiką vykdyti ir kokias priemones priimti, ir, antra, kokį metodą taikyti ir kokiais duomenimis remtis atliekant analizę tam, kad iš anksto būtų galima prognozuoti nagrinėjamų emisijų pokyčius. Paprastai toks pasirinkimas absoliučiai nėra nei teisingas, nei neteisingas, nes gali būti pagrįstai taikomi tam tikri skirtingi metodai ir duomenys. Kontroliuodama šį valstybės narės pasirinkimą Komisija neturi pažeisti valstybei narei suteiktos veiksmų laisvės ir; jei pastaroji remiasi patikimais ir pakankamais analizės duomenimis ir parametrais, atsižvelgdama į III priedo kriterijus, negali atmesti jos nacionalinio paskirstymo plano. Tačiau Komisija turi visų pirma patikrinti visų valstybės narės parengto plano aspektų patikimumą ir darnumą bei įvertinti, ar šie elementai apima visus veiksnius, į kuriuos reikia atsižvelgti vertinant sudėtingą situaciją, ir ar jie gali pagrįsti dėl jų padarytas išvadas.

70 Atsižvelgiant būtent į tai, kas pasakyta, reikia išnagrinėti Komisijos ginčijamame sprendime išsakytą konkrečią Estijos Respublikos pateikto nacionalinio paskirstymo plano kritiką.

— Dėl skaičių, susijusių su emisijomis, naudotinų kaip atskaitos taškas pateikiant prognozes 2008–2012 metų laikotarpiui, pasirinkimo

71 Visų pirma reikia priminti, kad ginčijamo sprendimo 4 konstatuojamojoje dalyje Komisija pastebėjo, kad III priedo kriterijus Nr. 1 buvo svarbus šiame kontekste tiek, kiek jis numato, jog skirtinų apyvartinių taršos leidimų bendras kiekis neturi būti didesnis nei reikalinga, kad būtų griežtai taikomi kiti šio priedo kriterijai. Šiuo atžvilgiu reikia konstatuoti, kad pati Komisija savo 2004 m. sausio 7 d. Komunikato 18 punkte (žr. 45 punktą) apibrėžė griežto III priedo kriterijų taikymo sąvoką, patikslindama, kad siekdama vykdyti šį reikalavimą valstybė neturėtų skirti daugiau apyvartinių taršos leidimų nei griežtai būtina atsižvelgiant į privalomus kriterijus, t. y. III priedo kriterijus Nr. 1–5. Todėl iš ginčijamo sprendimo išplaukia, kad Komisija, kaip ji tai patvirtino ir per teismo posėdį, nusprendė, jog Estijos nacionalinis paskirstymo planas neatitiko III priedo 1 kriterijaus ne remiantis savarankišku pagrindu, bet dėl to, jog pasiūlytas bendras apyvartinių taršos leidimų kiekis neapsiribojo tuo, kas būtina atsižvelgiant į III priedo 2 ir 3 kriterijus.

72 Be to, iš ginčijamo sprendimo 5–7 konstatuojamųjų dalių matyti, kad Komisija esamų šiltnamio efektą sukeliančių dujų atžvilgiu taikė III priede nurodytą kriterijų Nr. 2, kaip atskaitos tašką pati nustatydama skaičius, susijusius su 2005 m. emisijomis, užuot kaip atskaitos tašką ėmusi Estijos Respublikos savo nacionaliniame plane naudotus skaičius ir patikrinusi jų teisėtumą, visų pirma atkreipdama dėmesį į tai, ar ši viršijo savo įgaliojimus įgyvendindama direktyvą.

73 Žinoma, teisingai taikydama III priedo kriterijų Nr. 2 Komisija gali patikrinti bendro skirtinų apyvartinių taršos leidimų kiekio suderinamumą su „pagal sprendimą [Nr. 280/2004/EB] atliktais realiais progreso įvertinimais, numatytais valstybėms narėms įgyvendinant įsipareigojimus Bendrijai “. Vis dėlto ginčijamo sprendimo 5 konstatuojamojoje dalyje Komisija pastebi, kad paskutinis vertinimas, atliktas prieš priimant ginčijamą sprendimą pagal 2004 m. vasario 11 d. Europos Parlamento ir Tarybos sprendimą Nr. 280/2004/EB dėl šiltnamio efektą sukeliančių dujų emisijos

Bendrijoje monitoringo mechanizmo ir Kioto protokolo įgyvendinimo (OL L 49, p. 1), buvo pagrįstas Estijos operatorių už 2005 m. pateiktais duomenimis, motyvuojant tuo, kad šie duomenys buvo patys patikimiausi ir tiksliausi, kuriuos ji galėjo naudoti. Be to, pagal ginčijamo sprendimo 6 konstatuojamąją dalį, nors kelios valstybės narės, tarp kurių Estijos Respublika, kaip savo prognozių atskaitos tašką savarankiškai pasirinko 2005 m. emisijos duomenų ir šių valstybių narių už kitus metus pateiktų emisijų prognozių vidurkį, siekdamos sušvelninti tam tikrų įvykių konkrečiais metais poveikį, Komisija atmetė šį požiūrį nurodydama, kad tam tikrų faktorių, kaip antai meteorologinės sąlygos, poveikis bendrai kompensuojamas visų metų atžvilgiu ir kad ji neturėjo įrodymų, jog patikrinti 2005 m. emisijų duomenys negalėjo būti laikomi reprezentatyviais.

74 Komisijos teisė kontroliuoti nacionalinio paskirstymo plano atitiktį minėtiems įvertinimams neleido jai nuspręsti, kad dėl kitų skaičių panaudojimo šio plano tikslams nei tie, kurie buvo naudojami atliekant šiuos įvertinimus, planas tapo nesuderinamas su direktyvos III priedo kriterijumi Nr. 2, nebent valstybė narė negalėtų paaiškinti tokio panaudojimo. Šiuo požiūriu reikia pastebėti, kad ginčijamo sprendimo 5–7 konstatuojamosiose dalyse Komisija atmetė Estijos Respublikos administracinės procedūros stadijoje pateiktus argumentus, pateisinančius nacionalinio paskirstymo plane pasirinktus skaičius, visų pirma motyvuodama tuo, kad šie buvo „mažiau patikimi“ nei panaudotieji paskutiniame įvertinime ir kad Estijos atveju nebuvo „pakankamų priežasčių taikyti savarankiškai patikrintus 2005m. emisijų duomenis“. Ji tvirtino, kad negalima atmesti, jog Estijos Respublika paskaičiavo didesnes emisijas ir nurodė riziką, kad šios pateikti skaičiai „iš tikrųjų neatitinka faktinių emisijų“.

75 Atmesdama Estijos Respublikos pateiktą nacionalinį paskirstymo planą remiantis tokiais argumentais, kuriais iš esmės tik nurodomas abejonių dėl Estijos Respublikos pateiktų duomenų patikimumo egzistavimas, Komisija padarė teisės klaidą. Kaip buvo nurodyta 53–55 punktuose, ji turėjo patikrinti nacionalinio plano teisėtumą nepažeisdama valstybei narei suteiktos veiksmų laisvės įgyvendinant direktyvą minėto plano rengimo atžvilgiu. Atmesdama Estijos planą remiantis tuo, kad šiam tikslui panaudoti duomenys, jos manymu, nebuvo geriausi prieinami duomenys, kad dėl to egzistavo rizika, jog Estijos Respublika paskaičiavo didesnes emisijas, ir kad

niekas neparodo, jog duomenys, kuriais ji rėmėsi, negalėjo būti laikomi reprezentatyviais, ji viršijo šią diskreciją. Iš tikrųjų tokios diskrecijos egzistavimas būtinai reiškia, jog valstybė narė galėjo pagrįstai pasirinkti skirtingus duomenis kaip savo prognozių atskaitos tašką. Komisijos požiūris, kad tik jos parinkti duomenys galėjo būti naudojami nacionalinio paskirstymo plano parengimo tikslams, atima iš valstybių narių bet kokią veiksmų laisvę šiuo klausimu. Pasirinkdama tokią poziciją, Komisija ignoravo tai, kad ji turi patikrinti valstybės narės pasirinkimą rengiant savo nacionalinį planą, o ne pati nuspręsti, kokius duomenis taikyti, ir pareikšti tik galimus prieštaravimus dėl šio valstybių narių pasirinkimo.

76 Bet kuriuo atveju iš bylos medžiagos matyti, kad Komisijos naudoti skaičiai, susiję su Estijos Respublikos emisijomis, nebūtinai buvo patys reprezentatyviausi ar patikimiausi. Šiuo klausimu reikia pastebėti, kad negalima sutikti su Komisijos pateiktais paaiškinimais atmetant kai kurių valstybių narių požiūrį, aptariamą ginčijamo sprendimo 6 konstatuojamojoje dalyje, ypač kiek tai susiję su Estijos Respublikos atveju. Visų pirma iš nacionalinio paskirstymo plano 4 priedo matyti, kad 2005 m., kuriais rėmėsi Komisija, nebuvo reprezentatyvūs metai Estijos Respublikai. Iš tikrųjų, kalbant apie elektrines ir pramonės įrenginius, tų metų emisijos yra gerokai mažesnės už referencinę vertę, apskaičiuotą imant trejus metus, kai emisijos buvo didžiausios, nuo 2000 iki 2005 m., o šilumos gamybos įrenginių atveju – imant trejus metus, kai emisijos buvo didžiausios – nuo 1995 iki 2005 m., ir visa tai – nepaisant didelio bendrojo vidaus produkto (BVP) augimo kiekvienais metais nuo 2000 m. iki 2005 metų. Antra, Pirmosios instancijos teismui uždavus šį klausimą per teismo posėdį, Komisija nepateikė jokio įrodymo, galinčio pagrįsti jos pačios teiginį, kad įvairių faktorių, kaip antai meteorologinės sąlygos, į kuriuos atsižvelgiama, poveikis paprastai kompensuojamas visų metų atžvilgiu.

77 Iš to išplaukia, kad, priešingai nei ginčijamame sprendime teigia Komisija, ne tik skaičiai, kuriuos ji naudojo, nebūtinai buvo reprezentatyviausi ar patikimiausi, kiek tai susiję su Estijos Respublikos emisijomis; ji turėjo ir tam tikrų įrodymų, kurie bent Estijos Respublikos atveju patvirtino, kad 2005 m. duomenų pasirinkimas kaip atskaitos taško savo skaičiavimuose galėjo juos iškraipyti.

— Dėl metodų, naudotų emisijos pokyčių prognozėms tarp referencinio laikotarpio ir 2008–2012 m. laikotarpio, pasirinkimo

78 Ginčijamo sprendimo 8 ir paskesnėse konstatuojamosiose dalyse Komisija nagrinėjo nacionalinio paskirstymo plano atitiktį III priedo kriterijui Nr. 3, kuriuo remiantis skirtinų apyvartinių taršos leidimų kiekis „derinamas su veiklų, kurioms taikoma ši emisijų sumažinimo sistema, potencialu, įskaitant technologinį potencialą“. Šiam tikslui Komisija nusprendė panaudoti Atėnų nacionalinio technikos universiteto eksperto parengto modelio *Primes* duomenis, motyvuodama tuo, kad „jie sudarė tiksliausias ir patikimiausias BVP augimo ir anglies dioksido intensyvumo mažinimo prognozes“ vertinant emisijų pokyčius tarp referencinio ir 2008–2012 m. laikotarpių, taip pat šiuo laikotarpiu. Iš tikrųjų ginčijamame sprendime Komisija šias prognozes, susijusias su šiais pokyčiais, grindė patikrintais 2005 m. emisijų skaičiais, kurie pasirinkti taikant du koeficientus, atspindinčius atitinkamai jos BVP augimo lygio 2005–2010 m. laikotarpiu įvertinimą ir galimą anglies dioksido intensyvumo mažinimo BVP vienetui normą tuo pačiu laikotarpiu.

79 Šiuo požiūriu reikia iš naujo priminti, kad valstybės narės turi veiksmų laisvę spręsdamos dėl metodo, kurį taikys rengdamos nacionalinį leidimų paskirstymo planą. Nuspręsdama panaudoti modelio *Primes* duomenis dėl jų tariamo didesnio patikimumo, palyginti su kitais duomenimis, bet neįrodžiusi Estijos Respublikos pasirinkto metodo atliekant skaičiavimus nacionalinio paskirstymo plano tikslams nepakankamumo, Komisija ignoravo šią veiksmų laisvę.

80 Per teismo posėdį Komisija pati aiškiai pripažino, kad neturi teisės savo pačios aspektų, susijusių su politiniu pasirinkimu, vertinimo pateikti vietoje valstybės narės vertinimo rengiant savo nacionalinį planą ar vykdyti bent nedidelę tokio pasirinkimo kontrolę. Vis dėlto, Komisija teigė, kad į tokį politinį pasirinkimą reikia atsižvelgti jai vertinant nacionalinį paskirstymo planą tik tokiu atveju, jeigu ji buvo įtvirtinta teisės aktuose iki 2004 m. ir jeigu apie ją buvo pranešta tam, kad į ją būtų galima atsižvelgti rengiant savo ekonominį modelį.

81 Vis dėlto reikia pastebėti, kad Komisija nenurodė jokio teksto ar teisės normos, kuri galėtų pateisinti tokį valstybės narės atsižvelgimo į savo nacionalinę energetikos politiką rengiant nacionalinį paskirstymo planą apribojimą. Atvirkščiai, būtent valstybė narė turi parengti nacionalinį paskirstymo planą pagal direktyvos 9 straipsnio 1 dalį ir taip nuspręsti, į kokius jos nacionalinės energetikos politikos aspektus reikia atsižvelgti. Iš Estijos nacionalinio apyvartinių taršos leidimų paskirstymo plano, pridėto prie ieškinio, 3 punkto matyti, kad ši valstybė narė akcentavo naftos skalūnų rezervų strateginį pobūdį bei energetinio saugumo sunkumus, kurių galėtų atsirasti smarkiai padidėjus gamtinių dujų naudojimui, atsižvelgiant į tai, kad ją dujomis aprūpina vienintelis eksportuotojas, t. y. Rusija.

82 Taikydama modelį *Primes*, iš esmės pagrįstą ekonominiais ir ekologiniais parametrais, Komisija šioje byloje neatsižvelgė į galimą šio geostrateginio argumento, kurį Estijos Respublika vis dėlto aiškiai nurodė savo nacionaliniame paskirstymo plane, svarbą ir taip pažeidė jai suteikto kontrolės įgaliojimo ribas.

83 Bet kuriuo atveju, kalbant visų pirma apie BVP raidos 2005–2010 m. laikotarpiu normą, iš bylos medžiagos matyti, kad Komisijos ginčijamame sprendime naudoti su BVP augimu susiję skaičiai nustatant Estijos emisijų ribą 2008–2012 m. laikotarpiu nebuvo geriausi prieinami duomenys ginčijamo sprendimo priėmimo momentu. Savo nacionaliniame paskirstymo plane Estijos Respublika 2006 m. prognozavo 9,6 % augimą, pagrįstą paskutiniais duomenimis, kuriuos turėjo Estijos finansų ministerija. Estijos Respublika ateinantiems ketveriems metais prognozavo kiek mažesnę augimo normą, t. y. nuo 7,4 % iki 8,4 %.

84 Ginčijamame sprendime, t. y. jo išnašoje Nr. 24, Komisija nurodo, kad remiantis dokumente „Europos energetikos ir transporto tendencijos“ („European Energy and Transport Trends“) 2005 m. paskelbtais skaičiais, Estijai buvo numatytas 5,1839 % metinis augimas 2005–2010 m. laikotarpiu. Iš bylos medžiagos ir visų pirma iš kartu skaitomų prie ieškinio pridėto dokumento „Lentelė *Primes* „Estija: nedidelis anglies dioksido emisijų ribojimas / nėra CO2 surinkimo ir saugojimo““ ir ginčijamo sprendimo išnašos Nr. 24 matyti, kad ši 5,1839 % norma gauta atlikus paprasčiausią

aritmetinį skaičiavimą remiantis su Estijos Respublikos BVP susijusiais skaičiais, panaudotais ir modelyje *Primes*, t. y. 8 mlrd. Eurų 2005 m. ir 10,3 mlrd. eurų 2010 metais. Tačiau Komisija toje pačioje išnašoje paaiškina, kad, siekdama atsižvelgti į naujausius jai žinomus skaičius, ji nusprendė pakeisti dokumente „Europos energetikos ir transporto tendencijos“ numatytą BVP augimo vertę kitomis ekonominėmis prognozėmis, paskelbtomis 2006 m. dokumente „Ekonomikos prognozės 2006 m. ruduo“ („Economic Forecasts Autumn 2006“), bet tik dėl tų metų, dėl kurių buvo prieinamos naujausios prognozės. Taigi ji naudojo pastaruosius skaičius 2006–2008 metams, bet 2009 ir 2010 m. atveju ir toliau naudojo augimo normą, apskaičiuotą remiantis duomenimis, pateiktais 2005 m. dokumente „Europos energetikos ir transporto tendencijos“.

85 Reikia konstatuoti, kad taip veikdama Komisija naudojo ne pačius geriausius prieinamus duomenis, susijusius su Estijos Respublikos BVP augimo prognozėmis 2009 ir 2010 metais, ir kad ji nepakankamai pateisino, dėl ko atmetė Estijos Respublikos pateiktas prognozes tų metų atžvilgiu. Iš tikrųjų Estijos Respublikos nacionaliniame paskirstymo plane pateikiamos prognozės yra, pirma, pagrįstos naujesniais duomenimis nei tie, kurie pateikiami dokumente „Europos energetikos ir transporto tendencijos“, ir, antra, artimesnės toms, kurios pateikiamos dokumente „Ekonomikos prognozės 2006 m. ruduo“ ir kuriomis pati Komisija naudojosi 2006–2008 metų atžvilgiu motyvuodama, kad jos buvo patikimesnės. Šiomis aplinkybėmis Komisijos pozicijos, kad ji naudojo geriausius prieinamus duomenis 2009 ir 2010 m. atžvilgiu atmesdama Estijos Respublikos prognozes ir vietoj jų taikydama tas, kurios pateikiamos dokumente „Europos energetikos ir transporto tendencijos“, negalima pateisinti.

86 Antra, kalbant apie anglies dioksido intensyvumo mažinimo normos, tenkančios BVP vienetui, apskaičiavimą, nustatyta, kad Komisija tiesiogiai rėmėsi modelio *Primes* duomenimis, t. y. 1 945,3 tonų CO_2 2005 m. tenka milijonas eurų BVP ir 1 346,3 tonų CO_2 2010 metais tenka milijonas eurų BVP. Pažymėtina, kaip per teismo posėdį pripažino Komisija, jei vienas iš skaičių, į kurį atsižvelgta skaičiavimuose rengiant modelį *Primes*, neteisingas, kaip ir yra šioje byloje Estijos Respublikos BVP augimo normos atveju (žr. 84 ir 85 punktus), kiti duomenys, pateikiami paskutinėje šio modelio redakcijoje, taip pat būtinai bus iškraipyti. Iš tikrųjų tie duomenys yra pagrįsti BVP augimo prognoze, kuri nebuvo pati tiksliausia prieinama prognozė rengiant modelį.

Komisija per teismo posėdį taip pat pripažino, kad tokiomis aplinkybėmis yra būtina iš naujo apskaičiuoti visas modelio prognozes, naudojant atnaujintus BVP augimo normos vertinimus. Kadangi Komisija to nepadarė, jos ginčijamame sprendime naudoti duomenys negali būti laikomi geriausiais prieinamais duomenimis.

— Dėl kitų Komisijos nurodytų motyvų pateisinant nacionalinio paskirstymo plano atmetimą

87 Be to, reikia atsakyti į Komisijos argumentą, kad naudojimąsi 2005 m. duomenimis ir modeliu *Primes* pateisino būtinybė vertinti kiekvieną nacionalinį paskirstymo planą atsižvelgiant į tuos pačius analizės skaičius ir parametrus, siekiant laikytis vienodo požiūrio principo reikalavimo.

88 Šiam argumentui negalima pritarti. Iš tikrųjų rėmimasis šiuo principu negali pakeisti direktyvoje numatyto kompetencijos paskirstymo tarp Komisijos ir valstybių narių, pagal kurį pastarosios yra kompetentingos parengti nacionalinį paskirstymo planą ir priimti galutinį sprendimą dėl bendro paskirtinų apyvartinių taršos leidimų kiekio.

89 Be to, kaip teisingai pastebi Estijos Respublika, Komisija gali tinkamai užtikrinti vienodą valstybių narių vertinimą, vienodai rūpestingai išnagrinėdama kiekvienos iš jų pateiktą planą. Beje, kaip buvo priminta 63 punkte, Komisija turi teisę parengti savo pačios ekonominį ir ekologinį modelį, pagrįstą pasirinktais duomenimis, ir juo naudotis kaip lyginimo matu tikrinant, ar kiekvienos valstybės narės nacionalinis paskirstymo planas yra suderinamas su III priedo kriterijais. Remiantis 55 punkte nurodyta teismų praktika, rengdama tokį modelį Komisija turi tam tikrą diskreciją.

90 Tačiau Komisija neturi teisės valstybės narės nacionaliniame paskirstymo plane atliktos analizės pakeisti analize, išplaukiančia iš jos pačios modelio taikymo, ar tokį planą atmesti, motyvuodama tuo, kad valstybės narės vertinimas ir jos pačios analizė nesutampa. Iš tikrųjų, jei Komisija turėtų teisę teikti pirmenybę savo pačios analizei, direktyvos 9 straipsnio 1 dalis ir 11 straipsnio 2 dalis, kurios suteikia valstybėms narėms įgaliojimus parengti nacionalinį leidimų paskirstymo planą ir nuspręsti dėl bendro paskirtinų leidimų kiekio, prarastų savo prasmę.

91 Galiausiai reikia atmesti Komisijos argumentus, kad direktyvos 9 straipsnio 3 dalis, kuri jai suteikia teisę tikrinti ir atmesti nacionalinius paskirstymo planus, prarastų veiksmingumą, jei ji negalėtų priimti sprendimo, nustatančio bendro valstybės narės leidimų, kuriuos ši gali paskirti, kiekio ribą.

92 Iš to, kas pasakyta, visų pirma iš 62 ir 63 punktų matyti, kad Komisija gali veiksmingai patikrinti nacionalinį paskirstymo planą ir jį prireikus atmesti nenustatydama tokios ribos. Be to, negalima sutikti su argumentu, kad direktyvos nuostatos gali sukelti situaciją, kai ši bus blokuojama, jeigu valstybė narė ir Komisija nesusitars dėl bendro skirtinų apyvartinių taršos leidimų kiekio remiantis vėlesniais valstybės narės pateikto nacionalinio paskirstymo plano pakeitimais. Pirma, Pirmosios instancijos teismas neturi įgaliojimo spręsti tokią galimą problemą nagrinėdamas šią bylą, kurioje ji neiškyla. Antra, jei ši problema turėtų būti sprendžiama siekiant išvengti nuolatinio blokavimo situacijos, sunku įsivaizduoti, kad ji būtų išsprendžiama teikiant pirmenybę Komisijos, o ne valstybės narės pozicijai, atsižvelgiant į tai, kad, kaip matyti iš 54 punkto, Komisija turi teisę kontroliuoti ir atmesti, o valstybė narė turi kompetenciją tiek pateikti nacionalinį planą, tiek priimti galutinį sprendimą dėl apyvartinių taršos leidimų paskirstymo.

93 Galiausiai ginčijamo sprendimo 1 straipsnio 1 dalyje taip pat yra teiginys, kad konkretaus įrenginio papildomų emisijų, prilygstančių 0,313883 milijono CO2 ekvivalento tonų per metus, įtraukimas taip pat neatitinka III priedo kriterijų Nr. 1–3. Remiantis pateikiamais samprotavimais, reikia taip pat panaikinti ginčijimą sprendimą tiek, kiek jis susijęs su šiuo teiginiu, nes Komisija ne tik neapsiribojo vien motyvų, dėl kurių konstatavo šį neatitikimą, nurodymu, bet ir įpareigojo, būtent

ginčijamo sprendimo 2 straipsnio 1 dalyje ir 3 straipsnio 1 dalyje, atimti aptariamą sumą iš bendro apyvartinių taršos leidimų kiekio.

94 Iš viso to, kas pasakyta, išplaukia, kad ginčijamo sprendimo 1 straipsnio 1 dalis ir 3 straipsnio 1 dalis turi būti panaikintos. Todėl nėra būtina nagrinėti Estijos Respublikos nurodytų antrojo, trečiojo ir penktojo ieškinio pagrindų, nes jie susiję su tomis pačiomis nuostatomis.

Dėl ketvirtojo ieškinio pagrindo, susijusio su gero administravimo principo pažeidimu

Šalių argumentai

95 Estijos Respublika teigia, kad, remiantis gero administravimo principu, Bendrijos institucijos turi vykdyti savo funkcijas rūpestingai ir nešališkai. Jos teigimu, šis principas turėtų būti taikomas ne tik jų santykiams su privačiais asmenimis, bet ir santykiams su valstybėmis narėmis. Šioje byloje Komisija atsižvelgė ne į visas faktines aplinkybes ir informaciją, kurios jai buvo pateiktos, ir dėl to veikė nepakankamai rūpestingai priimdama ginčijamą sprendimą.

96 Konkrečiai tariant, Estijos Respublika kaltina Komisiją, kad ši ginčijamo sprendimo 1 straipsnio 2 dalyje jos nacionalinį paskirstymo planą pripažino neatitinkančiu III priedo kriterijaus Nr. 3 dėl to, kad į bendrą paskirtinų apyvartinių taršos leidimų kiekį nebuvo įtrauktas leidimų „atidėjimas“, kurį ji nustatė pagal 2006 m. lapkričio 13 d. Komisijos sprendimo 2006/780/EB dėl šiltnamio efektą sukeliančių dujų emisijos mažinimo dvigubo skaičiavimo pagal Bendrijos emisijų leidimų sistemą vengimo, skirto projekto veiklai pagal Kioto protokolą vadovaujantis direktyva (OL L 316, p. 12), 3 straipsnio 1 ir 2 dalis. Ši Komisijos išvada yra netiksli, nes atidžiai išnagrinėjus

apyvartinių taršos leidimų paskirstymo planą ir ypač jo 1 ir 3 priedus matyti, kad Estijos Respublika iš tikrųjų į bendrą apyvartinių taršos leidimų kiekį įtraukė leidimų atidėjimą, nustatytą pagal Sprendimo 2006/780 3 straipsnio 1 dalį.

97 Komisija pastebi, kad Estijos Respublikos nacionaliniame paskirstymo plane, ypač jo 1 ir 3 prieduose, pateikta informacija apie „atidėjimo“ įtraukimą į bendrą apyvartinių taršos leidimų kiekį buvo nepakankamai aiški ir net prieštaringa. Be to, Komisijos tarnybos susumavo visus įrenginių taršos kiekius, numatytus antrajam apyvartinių taršos leidimų prekybos laikotarpiui ir nurodytus Estijos leidimų paskirstymo plano 1 priede. Šis paskaičiavimas neleido nustatyti, kad „atidėjimas“ buvo įtrauktas nustatant bendrą apyvartinių taršos leidimų kiekį pagal Sprendimo 2006/780 3 straipsnio 1 ar 3 dalis.

98 Toliau Komisija pateikia argumentus, kuriuos ji nurodė atsakydama į antrąjį Estijos Respublikos ieškinio pagrindą.

Pirmosios instancijos teismo vertinimas

99 Reikia pastebėti, kad viena iš Bendrijos teisės sistemos per administracines procedūras užtikrinamų garantijų yra gero administravimo principas, nuo kurio neatskiriama kompetentingos institucijos pareiga rūpestingai ir nešališkai ištirti visas bylai svarbias aplinkybes (1992 m. sausio 24 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimo *La Cinq prieš Komisiją*, T-44/90, Rink. p. II-1, 86 punktas; 1993 m. birželio 29 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimo *Asia Motor France ir kt. prieš Komisiją*, T-7/92, Rink. p. II-669, 34 punktas ir 2002 m. kovo 20 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimo *ABB Asea Brown Boveri prieš Komisiją*, T-31/99, Rink. p. II-1881, 99 punktas).

100 Be to, reikia pažymėti, kad Estijos Respublika, šio ieškinio pagrindo atveju nurodydama iš esmės tuos pačius trūkumus, kuriuos nurodė išdėstydama savo antrąjį ieškinio pagrindą, ginčija Komisijos ginčijamo sprendimo 1 straipsnio 1 dalyje, 2 straipsnio 1 dalyje ir 3 straipsnio 1 dalyje nustatytą bendro skirtinų apyvartinių taršos leidimų kiekio ribą. Kadangi šios nuostatos jau buvo panaikintos išnagrinėjus pirmąjį ieškinio pagrindą, nebėra reikalo priimti sprendimo dėl šios ieškinio pagrindo dalies.

101 Tačiau kadangi Estijos Respublika kaltina Komisiją ginčijamo sprendimo 1 straipsnio 2 dalyje pripažinus, kad jos nacionalinis apyvartinių taršos leidimų paskirstymo planas buvo nesuderinamas su III priedo kriterijumi Nr. 3 dėl „atidėjimo“, kurį ji nustatė pagal Sprendimo 2006/780 3 straipsnio 1 ir 3 dalis, neįtraukimo į bendrą skirtinų apyvartinių taršos leidimų kiekį, ši ieškinio pagrindo dalis bus nagrinėjama paskesniuose punktuose. Atsižvelgiant į tai, kad Sprendimo 2006/780 3 straipsnio 1 ir 2 dalyse iš tikrųjų numatytas dviejų atskirų atidėjimų nustatymas, dvi atidėjimo, į kurį Komisija daro nuorodą ginčijamame sprendime, dalys šiame sprendime toliau bus nagrinėjamos kaip du atidėjimai.

102 Per teismo posėdį Komisija patikslino savo poziciją dėl nagrinėjamos šio ieškinio pagrindo dalies. Savo rašytiniuose dokumentuose ji ne tik teigia, kad nacionalinis paskirstymo planas buvo neaiškus tiek, kiek jis susijęs su Sprendimo 2006/780 3 straipsnio 1 ir 2 dalyse numatytais atidėjimais, bet ir, be kita ko, kad iš jos pačios skaičiavimų, pagrįstų šio plano priedais, matyti, jog šie atidėjimai nebuvo įtraukti į šiame plane numatytą bendrą apyvartinių taršos leidimų kiekį. Tačiau per teismo posėdį ji nurodė, kad tuo metu, kai buvo rengiamas ginčijamas sprendimas, perskaičius Estijos nacionalinį paskirstymo planą, ypač jo priedus, nebuvo aiškiai matyti, ar nurodyti atidėjimai įtraukti apskaičiuojant bendrą apyvartinių taršos leidimų kiekį.

103 Reikia konstatuoti, kad, priešingai nei teigia Komisija, Estijos Respublikos nacionalinio paskirstymo plano prieduose pateikti skaičiai atrodo tinkami ir suprantami ir kad Estijos Respublikos pagal Sprendimo 2006/780 3 straipsnio 1 ir 2 dalis nustatyti atidėjimai buvo įtraukti į bendrą skirtinų apyvartinių leidimų kiekį, numatytą nacionaliniame paskirstymo plane. Konkrečiai tariant, iš kartu skaitomų nacionalinio

paskirstymo plano 1 priedo ir jo 3 priedo pirmame puslapyje pateikiamos lentelės matyti, kad 948 531 CO_2 ekvivalento tonų dydis prilygsta bendram apyvartinių taršos leidimų, numatytų atidėjimu projektų veiklą vykdantiems įrenginiams, kuriems jau išduotas patvirtinimo raštas pagal Sprendimo 2006/780 3 straipsnio 1 dalį, kiekiui. Iš šių dviejų priedų taip pat matyti, kad 795 026 CO_2 ekvivalento tonų kiekis turėtų būti kompensuojamas atimant leidimus iš tam tikrų konkrečių įrenginių, kurių emisijos buvo tiesiogiai sumažintos taikant aptariamus projektus. Iš paprasto aritmetinio skaičiavimo, atlikto pasinaudojant tuose pačiuose prieduose esančiais duomenimis, matyti, kad atidėjimo likutis yra lygus 153 505 anglies dioksido ekvivalento tonoms. Iš minėtų priedų taip pat išplaukia, kad šie apyvartinių taršos leidimų kiekiai turėtų būti kompensuojami būtent atimant leidimus iš dar neidentifikuotų renginių, priklausančių šilumos gamybos sektoriui, kurių emisijos buvo netiesiogiai sumažintos vykdant aptariamus projektus.

104 Be to, iš kartu nagrinėjamų nacionalinio paskirstymo plano 1 priedo ir jo 3 priedo antrame puslapyje pateikiamos lentelės matyti, kad 9 194 742 CO_2 ekvivalento tonų sudaro bendrą apyvartinių taršos leidimų, numatytų atidėjimu projektų veiklą vykdantiems įrenginiams, kuriems dar nebuvo išduotas patvirtinimo raštas pagal Sprendimo 2006/780 3 straipsnio 1 dalį, kiekį. Iš tame pačiame nacionalinio paskirstymo plano 3 priedo puslapyje pateikiamų paaiškinimų matyti, kad tuo atidėjimu numatyti apyvartinių taršos leidimų kiekiai turėtų irgi būti kompensuojami sumažinant emisijas tam tikruose dar neidentifikuotuose įrenginiuose.

105 Reikia pabrėžti, kad apyvartinių taršos leidimų kiekiai, įtraukti į du minėtus atidėjimus, yra kompensuojami sumažinant emisijas tam tikruose įrenginiuose, į kurių realias emisijas vis dėlto atsižvelgta nacionalinio plano 1 priede apskaičiuojant bendrą apyvartinių taršos leidimų kiekį. Šių leidimų priskyrimas atidėjimams yra visiškai neutralus, kiek tai susiję su bendru skirtinų apyvartinių taršos leidimų kiekiu. Tai reiškia, kad jei šiais atidėjimais numatyti leidimų kiekiai nėra išskaičiuoti iš bendro apyvartinių taršos leidimų kiekio, reikia padaryti išvadą, kad jie būtinai yra įtraukti į tuos atidėjimus.

106 Šiuo atžvilgiu nacionalinio paskirstymo plano 1 priede nurodytų dydžių, atitinkančių kiekvieno įvardyto įrenginio emisijas, suma yra lygi 112 820 158 CO_2 ekvivalento tonų. Ši bendra suma tiksliai atitinka 112 666 653 CO_2 ekvivalento tonų dydį, kuris buvo panaudotas atliekant galutinius skaičiavimus, pateikiamus šio priedo paskutiniame puslapyje, ir atitinka bendrą apyvartinių taršos leidimų kiekį, numatytą jau veikiantiems įrenginiams 2008–2012 m. laikotarpiu, atkreipiant dėmesį į tai, kad iš šios sumos buvo atimtas 153 505 CO_2 ekvivalento tonų kiekis. Ši suma tiksliai atitinka atidėjimą, padarytą pagal Sprendimo 2006/780 3 straipsnio 1 dalį, kuri netiesiogiai turėtų būti kompensuojama neidentifikuotuose įrenginiuose.

107 Iš nacionalinio paskirstymo plano nematyti, dėl kurių priežasčių Estijos Respublika nusprendė, kad šią sumą reikia atimti iš bendro apyvartinių taršos leidimų kiekio. Šiuo atveju neatrodo, kad minėta aptariamo atidėjimo dalis būtų įtraukta į Estijos Respublikos apskaičiuotą bendrą apyvartinių taršos leidimų kiekį. Bet kuriuo atveju nacionalinis paskirstymo planas šiuo atžvilgiu atrodo neaiškus.

108 Tačiau kadangi kita dalis atidėjimo, nustatyto pagal Sprendimo 2006/780 3 straipsnio 1 dalį, t. y. 795 026 CO_2 ekvivalento tonų kiekis, bei pagal šio sprendimo 3 straipsnio 2 dalį padarytas bendras atidėjimas nebuvo atimti iš bendro apyvartinių taršos leidimų kiekio, iš bylos medžiagos matyti, kad jie teisingai buvo įtraukti į šį bendrą kiekį.

109 Nagrinėdamas šį ieškinio pagrindą, susijusį su tariamu gero administravimo principo pažeidimu, Bendrijos teismas neturi tiksliai ir galutinai nustatyti, kiek iš tikrųjų aptariami atidėjimai buvo įtraukti į bendrą apyvartinių taršos leidimų kiekį. Šiuo atveju Bendrijos teismas turi patikrinti, ar Komisija rūpestingai ir nešališkai išnagrinėjo visus svarbius šios bylos įrodymus.

110 Šiuo požiūriu iš to, kas pasakyta, matyti, jog bylos dokumentai nelabai suderinami su Komisijos ginčijamame sprendime padaryta išvada, kad aptariamais atidėjimais numatyti apyvartinių taršos leidimų kiekiai nebuvo įtraukti į bendrą skirtinų apyvartinių taršos leidimų kiekį. Be to, nei ginčijamame sprendime, nei Pirmosios instancijos teismui Komisija nepaaiškino, kuo remdamasi padarė tokią išvadą, nes savo rašytiniuose dokumentuose tik tvirtino, kad jos pačios skaičiavimai parodė, jog taip nebuvo, o per teismo posėdį – kad aiškiai nebuvo matyti, ar aptariami atidėjimai buvo įtraukti apskaičiuojant bendrą apyvartinių taršos leidimų kiekį. Tačiau per teismo posėdį Komisija, iš pradžių paprašiusi leidimo pateikti Pirmosios instancijos teismui dokumentą, aiškindama, kad jame pateikiami jos pačios skaičiavimai, vėliau dėl šio prašymo nurodė, kad šis elementas nebėra svarbus.

111 Tiksliai nepaaiškindama trūkumų, kurie buvo nustatyti Estijos nacionaliniame paskirstymo plane, arba klaidų, kurias tariamai padarė Estijos Respublika, Komisija neįrodė, kad Estijos nacionaliniame paskirstymo plane pateikiami skaičiavimai buvo klaidingi.

112 Atsižvelgiant į tai, kas pasakyta, reikia daryti išvadą, kad Komisija tinkamai neišnagrinėjo Estijos Respublikos pateikto nacionalinio paskirstymo plano, būtent jo 1 ir 3 priedų, vertindama, ar Sprendimo 2006/780 3 straipsnio 1 ir 2 dalyse numatyti atidėjimai buvo įtraukti į siūlomą bendrą apyvartinių taršos leidimų kiekį. Todėl ji pažeidė gero administravimo principą, ir tokiu atveju šis ieškinio pagrindas yra pagrįstas.

113 Taigi reikia panaikinti ginčijamo sprendimo 1 straipsnio 2 dalį ir 2 straipsnio 2 dalį.

Išvada

114 Kaip matyti iš 31–34 straipsnių, panaikinus ginčijamo sprendimo 1 straipsnio 1 dalį, 2 straipsnio 1 dalį ir 3 straipsnio 1 dalį (žr. 94 punktą) bei šio sprendimo 1 straipsnio 2 dalį ir 2 straipsnio 2 dalį (žr. 113 punktą), visas šis sprendimas turi būti panaikintas. Iš tikrųjų šios nuostatos yra neatskiriamos nuo likusios ginčijamo sprendimo dalies, nes jų panaikinimas pakeičia šį sprendimą iš esmės.

Dėl bylinėjimosi išlaidų

115 Pagal Procedūros reglamento 87 straipsnio 2 dalį pralaimėjusiai šaliai nurodoma padengti bylinėjimosi išlaidas, jeigu laimėjusi šalis to reikalavo. Kadangi Komisija pralaimėjo bylą, ji turi padengti Estijos Respublikos išlaidas pagal šios pateiktus reikalavimus.

116 Remiantis Procedūros reglamento 87 straipsnio 4 dalies pirmąja pastraipa, į bylą įstojusios valstybės narės pačios padengia savo bylinėjimosi išlaidas. Lietuvos Respublika, Slovakijos Respublika ir Jungtinė Didžiosios Britanijos ir Šiaurės Airijos Karalystė padengia savo bylinėjimosi išlaidas.

Remdamasis šiais motyvais,

PIRMOSIOS INSTANCIJOS TEISMAS (septintoji kolegija)

nusprendžia:

1. **Panaikinti 2007 m. gegužės 4 d. Komisijos sprendimą dėl nacionalinio šiltnamio efektą sukeliančių dujų apyvartinių taršos leidimų paskirstymo plano, kurį 2008–2012 m. laikotarpiui pateikė Estija pagal 2003 m. spalio 13 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyvą 2003/87/EB, nustatančią šiltnamio efektą sukeliančių dujų emisijos [apyvartinių taršos] leidimų [prekybos] sistemą Bendrijoje ir iš dalies keičiančią Tarybos direktyvą 96/61/EB.**

2. **Komisija padengia savo ir Estijos Respublikos patirtas išlaidas.**

3. **Lietuvos Respublika, Slovakijos Respublika ir Jungtinė Didžiosios Britanijos ir Šiaurės Airijos Karalystė padengia savo bylinėjimosi išlaidas.**

Forwood Šváby Moavero Milanesi

Paskelbta 2009 m. rugsėjo 23 d. viešame posėdyje Liuksemburge.

Parašai.

Turinys

Teisinis pagrindas . . . . . II - 3470

Faktinės aplinkybės ir procedūra . . . . . II - 3474

Šalių reikalavimai . . . . . II - 3480

Dėl priimtinumo . . . . . II - 3482

Šalių argumentai . . . . . II - 3482

Pirmosios instancijos teismo vertinimas . . . . . II - 3483

Dėl esmės . . . . . II - 3485

Dėl pirmojo ieškinio pagrindo, susijusio su įgaliojimų viršijimu pažeidus direktyvos 9 straipsnio 1 ir 3 dalis bei 11 straipsnio 2 dalį . . . . . II - 3486

Šalių argumentai . . . . . II - 3486

Pirmosios instancijos teismo vertinimas . . . . . II - 3490

— Dėl kompetencijos paskirstymo tarp valstybių narių ir Komisijos . . . . . II - 3490

— Dėl Komisijos įgaliojimo vykdymo tokiu atveju, koks susiklostė nagrinėjamoje byloje . . . . . II - 3492

— Dėl skaičių, susijusių su emisijomis, naudotinų kaip atskaitos taškas pateikiant prognozes 2008–2012 metų laikotarpiui, pasirinkimo . . . . . II - 3497

— Dėl metodų, naudotų emisijos pokyčių prognozėms tarp referencinio laikotarpio ir 2008–2012 m. laikotarpio, pasirinkimo . . . . . II - 3500

— Dėl kitų Komisijos nurodytų motyvų pateisinant nacionalinio paskirstymo plano atmetimą . . . . . II - 3503

Dėl ketvirtojo ieškinio pagrindo, susijusio su gero administravimo principo pažeidimu . . II - 3505

Šalių argumentai . . . . . II - 3505

Pirmosios instancijos teismo vertinimas . . . . . II - 3506

Išvada . . . . . II - 3511

Dėl bylinėjimosi išlaidų . . . . . II - 3511